

TOOSKE:
'Half acht
's ochtends
zit bij ons
iedereen
aan tafel'

MARTIJN:
'Wij ontbijten
niet samen.
Is geen doen,
joh'

DIT ZIJN ZE DAN: DE MAMA EN PAPA MET FLAIR 2011 ONDER DE BN'ERS. ZE COMBINEREN EEN GROOT GEZIN MET EEN DRUKKE CARRIÈRE. WAAR TOOSKE RAGAS (36) THUIS ALLES ONDER CONTROLE HEEFT, VINDT MARTIJN KRABBÉ (43) HET BEST LASTIG OM DE BOEL TE MANAGEN. EEN OPENHARTIG DUBBELINTERVIEW.

Martijn Krabbé is verbaasd: “Ik? Papa met Flair 2011?” Via via had hij al gehoord dat Tooske Ragas is uitgeroepen tot de ‘meer dan verdien-de’ Mama met Flair. “Een moeder om door een ringetje te halen, zo precies, strikt en toch zo leuk,” somt hij op. Een rolmodel, die Tooske, voor wie Martijn diep, diep respect heeft. Logisch dus, die titel. Maar hijzelf, Papa met Flair? “Dat moet dan toch wel met die maanden van afwezigheid van Amanda te maken hebben”. Amanda, de vrouw met wie Martijn twee keer trouwde, vier kinderen kreeg, maar met wie hij niet meer samenwoont. Eind november vorig jaar vertrok zij met de Bob Barker, de Sea Shepherd-boot, naar Antarctica om actie te voeren tegen de walvisjacht. In maart keerde ze terug. In die bijna vier maanden als ‘alleenstaande vader’ leerde Martijn het volle leven kennen, van immer werken en immer zorgen. Maar of hij daarvoor alle lof verdient? “Ach, misschien wel.” Liever bekijkt hij het van de andere kant: “Deze maanden hebben mij zo veel gebracht, zo veel geleerd, zo veel inzicht gegeven.”

Martijn heeft het niet makkelijk gehad de laatste tijd. “Mensen keken met grote bezorgdheid naar mij: slaap je wel genoeg, eet je wel gezond? Voor dat laatste heb ik gezorgd. Ik ben 43, was wat te zwaar en ben toen fanatiek gaan sporten. Twaalf kilo ben ik kwijtgeraakt. Nu ben ik in topconditie, dat is mijn redding geweest. Als je de druk niet meer kunt verminderen, moet je zorgen dat je meer druk aankunt.”

De Mama en Papa met Flair 2011. Tooske, een stralende, sterke mama in balans. En Martijn, een papa met fantastisch veel gevoel in zijn donder. Ze lachen en praten breeduit over hun geluk en twijfels als het om het ouderschap gaat. Tooske verdient de titel, omdat zij de moeder is van een harmonieus, liefdevol gezin. Ogenschijnlijk onvermoeibaar en altijd even stralend voedt zij Leentje (4), Fien (2), Catoo (1) en haar stiefzoon Sem (9), het zoontje van haar man Bastiaan Ragas uit een eerder huwelijk, op. In vier jaar tijd kreeg ze drie kinderen. En bleef intussen het keihard werkende, sympathieke gezicht van grote tv-producties, zoals *Popstars* en *Huizenjacht*. Martijn verdient de titel omdat zijn vier kinderen Bickel (11), Michelle (6), Jasmijn (5) en Achilles (2) bij hem altijd voorop staan. Het belangrijkste voor hem is dat hij zijn kinderen ként, door en door. Hij wil weten wie ze zijn en wat ze voelen. Zijn drukke gezin combineert Martijn met lange werkdagen bij grote programma's als *The Voice of Holland* en *X-Factor*.

Maar hij geeft het ruiterlijk toe: normaal gesproken doet Amanda álles. Met de kinderen, in huis... Echt alles. En nu heeft hij het vier maanden in zijn eentje gerooid.

Hoe heb je dat gedaan, zo alleen met vier kinderen?

“Je wilt niet weten hoe. Ik was manager en organisator thuis, dus heb ik hele sheets in mijn telefoon gezet met een zeer gedetailleerd weekschema. Wel vijftig keer per dag ging er een alarmpje af: ‘ping’. Dan las ik: turnen, balletles, boodschappen, koken. Er stond zelfs zo’n zinnetje in als: *Bickel zelf naar school, behalve bij slecht weer*. Ik was helemaal gek geworden zonder mijn schema. Maar ja, had ik het eindelijk compleet, kwam er maandag een jarig vriendinnetje van Jasmijn met een uitnodiging. Hup, moest ik alles meteen weer aanpassen. Het was pittig. Ik maakte in deze periode *The Voice of Holland*, *X-Factor*, *Hotel de Toekomst* én had mijn werk voor de *Postcode Loterij*. Het kwam voor dat ik om half twee ’s nachts thuis was en om half acht alweer aan het ontbijt zat. Want één ding wilde ik altijd doen: zelf de kinderen naar school brengen.”

Jouw thuissituatie in een notendop was...

“...behoorlijk raar. Na de zomer van 2010 zijn Amanda en ik uit elkaar gegaan. Het ging niet meer tussen ons. Ik ben in een appartement gaan wonen. Vervolgens is zij vertrokken en ben ik weer in het grote huis teruggekomen om voor de kinderen te zorgen. Gelukkig wel met hulp van de au pair. Ik merkte meteen dat ik het zicht was kwijtgeraakt, dat ik niet meer precies wist hoe het thuis ging. Wanneer was die balletles eigenlijk, hoe heette de turnvereniging ook alweer? Ik moest me opnieuw voorstellen aan de trainer. ‘Hallo, ik ben Martijn, de vader van Michelle, kunt u mij vertellen hoe ik aan een turnpakje voor mijn dochter kom?’ Zo lullig voelde ik me. Tooske, hoe doe jij dat toch allemaal?”

TOOSKE: “Het meeste zit gewoon in mijn hoofd. Maar als ik tijdelijk weg zou gaan, zou ik zo’n schema ook aan Bastiaan geven, hoor. Het is toch een beetje een vader-moeder- ding. Een moeder is in de eerste jaren zo direct betrokken bij haar kinderen, die weet gewoon alles. De maten van de rompertjes, de tijden waarop er geslapen en gegeten moet worden, je groeit erin mee.”

MARTIJN: “Maar ik hoor van onze gezamenlijke visagiste dat jij wel heel goed bent in schema’s enzo. Tooske heeft het altijd zo goed voor elkaar...”

TOOSKE: “Ik hou daar wel erg van. Ik heb bijvoorbeeld een →

Durf te leven!

MARTIJNS FAMILIEFAVORIETEN

UITJE “We varen graag met de sloep naar het Amsterdamse bos, zwemmen in het Nieuwe Meer en eindigen de dag dan met een barbecue.”

FILM “Voor Achilles is dat *Chihuahua*.”

MUZIEK “Jasmijn is gek op K3 en Shakira, Michelle op Alicia Keys.”

WINKEL “Voor de kinderen is alles waar speelgoed wordt verkocht goed.”

RESTAURANT “Dat zijn er twee: Prag én een heel goede Italiaan in Amsterdam, genaamd Yam Yam. En uiteraard McDonalds. Bickel heeft trouwens nog een favoriet: hij praat nog steeds over het driesterrenrestaurant Bernard Loiseau in het Franse Saulieu.”

MARTIJN:
‘Ik hoor steeds
van onze visagiste
dat jij heel goed
bent in schema’s’

TOOSKE:
‘Ja, daar hou ik van.
Wij hangen erg aan rust,
reinheid en regelmaat’

cadeautjeslade. Daar zit altijd van alles in, waardoor ik nooit met lege handen kom te staan. Maar heb jij bepaalde dingen van tevoren aan Amanda gevraagd voordat ze vertrok?”

MARTIJN: “Jaah, heel veel. Zeker de praktische dingen. Ik weet dat het ongelooflijk moeilijk kan zijn onze oudste zoon naar bed te krijgen. Dan denk ik echt: hoe doe ik dat? Amanda heeft daar een heel ritueel voor, dat nog werkt ook. Ze heeft het me tot in detail uitgelegd. Maar er blijven altijd van die onmogelijke dingen, zoals aankleden... Die setjes, oh my God.”

TOOSKE: “Haha, ja, Bastiaan zegt elke keer tegen me: ‘Hoe moet dat nou morgen, wat past nou bij wat?’ Ik vind dat allemaal zo makkelijk, maar hij kan dat dus écht niet. Zeg ik: ‘Joh, pak maar wat.’ Maar als hij met de baby naar beneden komt, denk ik: even tellen, Tooske. Eén-en-twin-tig, twee-en-twin-tig. En dan roep ik het toch: ‘Lieverd, dat is een zómer-jurk. Het is winter!’ Terwijl ik eigenlijk mijn grote mond moet houden.”

MARTIJN: “Ik kom ook rustig met een kind in zo’n jurkje beneden. Dat verschil tussen vaders en moeders bestaat écht. Amanda had een heel leuke mail gestuurd vanaf het schip, over hoe goed er vegetarisch werd gekookt aan boord. Ik dacht meteen: ga ik ook doen. Inspiratie! Uren stond ik te koken en me uit te sloven, kijkt Bickel in de pannen en begint dus echt te huilen. Want hij lustte het niet. Het kost dan zó veel moeite aardig te blijven. In die zin kijk ik nu wel anders tegen de rol van Amanda aan. Zij deed, voordat ze wegging alles, echt álles. Ik heb zo veel respect voor haar gekregen. Ze snapt het ook gewoon beter. Zij kookt iets makkelijkjes als ze ziet: over een uur moeten de kinderen in bed liggen. Ik niet. Ik hou erg van koken, ga anderhalf uur als een beest tekeer en ben dan ook nog teleurgesteld als de kinderen het niet lekker vinden. Dan kan Amanda heel droog uit de hoek komen: ‘Ja, Martijn, gewoon een uur te laat.’”

TOOSKE: “Wij hangen wel erg aan rust, reinheid en regelmaat. Maar we kunnen ook echt niet anders. Met zo veel kinderen in zo weinig tijd heb je volgens mij twee opties: of je regelt de

boel strak om het overzicht te bewaren, of je laat de dingen wat meer los en accepteert de chaos die daarvan dan het gevolg is. Bas en ik zijn niet gemaakt voor het laatste. Elke dag op dezelfde tijd eten, dezelfde tijd boekjes lezen, alles is zo gepland dat alles ook lúkt. Mensen vinden ons soms misschien wat streng, maar onze kinderen gedijen erbij. Het werkt. Ze doen zelf de was in de wasmand en ’s ochtends kleden we ons eerst aan voordat we naar beneden gaan. Elke avond en elke ochtend dezelfde rituelen. Zodra ze daaraan gewend zijn, komt er vanzelf ruimte voor gekkigheid. Het is juist leuk om met de tv aan te eten als dat eigenlijk nooit mag. Ik vertel dit wel even zo relaxed, maar mij zou het absoluut niet verbazen als de natuur had bedoeld dat er drie in plaats van twee mensen een kind moesten opvoeden. Bastiaan en ik hebben ook nog eens ons werk, we zijn wel héél druk, hoor. Het is héél veel. Waar ik erg van geniet, is dat Bastiaan en ik soms zo’n blik van verstandhouding wisselen: schat, nog een uurtje volhouden en dán zijn ze naar bed. Als je dat niet hebt samen...”

MARTIJN: “Oh ja, herkenbaar. Wij zaten eens in Center Parcs. We trokken zo’n huisje binnen en tegelijk begonnen ze alle vier te gillen, te huilen en te blèren, terwijl het heel gezellig was. Ik stond op het punt zelf een potje te gaan janken en Amanda ook. We keken elkaar aan, spiegelden pure wanhoop. Toen een blik van: eh, wijntje? Wij wijntje. We zijn naar buiten gelopen, hebben de deur dichtgedaan en hebben geklonken. Zo!”

TOOSKE: “Wij willen ook alles, hè? Het altijd maar gezellig maken. Samen eten...”

MARTIJN: “Heel belangrijk, maar zo moeilijk. Jasmijn is aan het eind van de dag meestal moe. Zij wil om vijf uur eten, de rest liever om zeven uur. Maar tegen die tijd is Jasmijn er klaar mee, ze maakt er steevast een enorm punt van wat er op het bord ligt. Worstje en boontjes? ‘Ik wil geen boontjes!’ Vroeger riep ik dan: ‘Je eet het gewoon op!’ Nu zeg ik: ‘Lieverd, dan eet je toch eerst je worstje.’ Daar knapt ze van op en gaan die boontjes er vanzelf achteraan.” →

TOOSKE: “Ja, wij eten ook zo vroeg mogelijk met z’n allen. Dan is het het gezelligst. Sem, de oudste, ging tijdens het eten vroeger nog weleens boos op de trap zitten, eten was een enorm ding voor hem. Maar we maakten er toen zelf ook een ding van. Drie kinderen verder zeggen we: ‘Luister eens, dan eet je lekker niks, maar we zitten wél samen aan tafel.’”

MARTIJN: “Wij ontbijten niet samen. Dat komt door de verschillende leeftijden. Is geen doen, joh.”

TOOSKE: “Haha, wij vinden het juist weer makkelijker om ze wel allemaal tegelijk aan tafel te hebben. Geeft ons juist overzicht, wie heeft wat gegeten, wie moet er wat mee naar school. En dus zit om half acht ’s ochtends bij ons iedereen aan tafel. Sámén ontbijten. En daarna brengt Bastiaan de groten naar school en ik doe de kleintjes. Vaste prik.”

De blik van Martijn wordt bijna devoot. Eén en al bewondering. Tooske lacht: “Mijn grootouders en ouders komen uit het onderwijs. Ik heb, denk ik, dat gen geërfd. Daarbij is mijn oudste broer verstandelijk gehandicapt, dus vroeger móest het thuis met regelmaat, duidelijkheid en geduld gaan, het zat er ingebakken. Ik ben heus geen übermama, onze kinderen zijn ook weleens chagrijnig of moeilijk, maar ik ben gewoon heel erg van het strakke. Ik heb geen zin in te veel chaos of dat onregelmatige. Anderhalf jaar geleden was voor mij dan ook heel spannend. Onze drie dochters hebben we razendsnel achter elkaar gekregen. Ik kan me nog een helder moment van vorig jaar herinneren. Catoo was net geboren, Fien was nog net geen twee en Leentje was drie jaar en een paar weken. De kraamzorg was weer weg en Bas moest aan het werk. Oké, dit is het, dacht ik toen. Als ik de komende uren alleen met deze drie kleine meisjes overleef, dan kan ik dat ook. De eerste keer is het altijd het moeilijkst en die eerste

keer is nu. Succes meisje! Nou ja, inmiddels hebben we het best onder controle. Ik sta ’s ochtends al groente te wassen en gehakt aan te braden, ’s middags kook ik de macaroni erbij en vijf uur: klaar.”

MARTIJN: “Ja, dat doet Amanda ook wel. Goh. Maar toch. Ik kom er nu pas achter wat er bij komt kijken om het goed én liefdevol te doen. Ik dacht altijd: papa werkt keihard, ik ben de kostwinner thuis, ik doe het best goed. Nu weet ik dat het juist om de kleine dingen draait. Dat je de namen kent van de vriendjes en vriendinnetjes. Dat je doorhebt of ze judo nou echt wel zo leuk vinden. Ik ben dankbaar, dat ik dat heb meegemaakt in die vier maanden. Ik begrijp zo veel dingen veel beter, verheug me op vakanties samen, omdat ik nu zo goed weet hoe het is echt samen te zijn. Jasmijn had laatst haar ponyfeestje. Daar zat ze, kaarsrecht in het zadel. Ze genoot en ik had tranen in mijn ogen. Ik had het huis voor haar versierd, dat deed Amanda altijd, zulke dingen...”

De vraag moet gesteld: hoe gaat het verder, nu Amanda weer terug is?

MARTIJN: “Geen idee. We zitten in een overgangsfase. We zijn niet officieel uit elkaar, maar fysiek woon ik natuurlijk toch ergens anders. Ik weet het gewoon nog niet. Voorlopig zie ik helemaal niks voor me, maar ik zal er wel voor gaan. Ik ben nog hartstikke dol op Amanda.”

Je zit wel weer in je eigen appartement...

MARTIJN: “Ja, nu heb ik de kids in het weekend en ga ik lekker met ze naar de bioscoop. En daarna gaan ze weer naar Het Huis Van De Discipline. Goed geregeld heb ik dat.”

Maar dit moet toch heel moeilijk zijn voor je?

MARTIJN: “Ja, natuurlijk. Ik heb altijd een groot gezin gewild. Dat heb ik, maar nu woon ik op mezelf. Daar baal ik ontzettend van. Je trouwt natuurlijk niet twee keer met dezelfde vrouw om dan weer apart verder te gaan.” →

TOOSKE:
‘Bas en ik zijn nog helemaal dol op elkaar, de basis is zo goed’

MARTIJN:
‘Amanda en ik zijn officieel niet uit elkaar, maar hoe nu verder, dat weet ik gewoon nog niet’

TOOSKES FAMILIEFAVORIETEN

UITJE “Met z’n allen naar ons huisje in het noorden. Samen bij de open haard, knutselen aan tafel of uren buitenspelen.”

KINDERFILM “Peter en Elliot de draak.”

MUZIEK “De leeftijden van de kinderen variëren van een tot negen jaar, dus wij luisteren naar Usher en Michael Jackson, maar ook naar K3.”

TV “Sesamstraat. Echt geweldig.”

BOEK “We moeten allemaal hard lachen om de boeken van Catharina Valckx, zoals De koning, de kip en de dief. Te leuk.”

WINKEL “Voor de kinderkamers ga ik graag naar Kids Factory, al is het alleen maar om inspiratie op te doen.”

RESTAURANT “Het enige restaurant waar we zonder twijfel al onze kinderen mee naartoe nemen, is de Italiaan Quatro Stagioni in Amsterdam.”

MOMENT “Dat zijn er twee. Het moment dat ’s ochtends de eerste in bed ligt te zingen en de rest daardoor ook langzaam wakker wordt. Slaperige gezichtjes, meteen duizend verhalen en pyjamaknuffels. Maar favoriet is ook het moment dat de kinderen ’s avonds in bed liggen en ik nog even een ‘rondje slaapkamers’ maak: al dan niet snurkende koppies in een stil huis...”

MARTIJN:

‘Ik geef zelfvertrouwen aan mijn kinderen mee’

TOOSKE:

‘Mijn ouders hebben dat ook altijd aan mij gegeven. Door dat veilige durfde ik mijn vleugels uit te slaan’

Tooske, jij zit in een compleet andere fase. In die waarin je als jong verliefd paar wel heel erg snel heel veel gezinsuitbreiding hebt gehad. Hoe doe je dat, als het om de liefde gaat?

“Gelukkig zijn wij nog steeds helemaal dol op elkaar, de basis is zo goed. En Bas en ik hebben allebei onregelmatig werk, maar we hebben een oppas die alles weet. En dan bedoel ik ook álles. Dat is heerlijk. En ’s avonds proberen we het zo te plannen dat we samen op stap kunnen als alle kinderen in bed liggen. Er is gelukkig altijd wel een oma of opa die inspringt.”

MARTIJN: “Mijn vader heeft onze kinderen tekenles gegeven en Bickel al eens meegenomen naar Israël. Dat is mooi, hè Tooske, dat is wat je zo graag wilt: het doorgeven van wat jij hebt meegekregen. Wie ze zijn, die opa en oma, waarvoor ze staan. Ik ben dolblij dat ze allemaal nog leven. Mijn moeder heeft altijd tegen mij gezegd: ‘Ik vertrouw je, het komt goed, mijn zegen heb je.’ Dat is zo belangrijk, dat maakt wie je bent. Ik geef dat door, ik geef dat zelfvertrouwen aan mijn kinderen mee. Maar daarvoor moet je dus wel je kinderen heel goed leren zien, leren kennen, alle details, de karaktertrekken. Vanuit daar schat je het in: ik vertrouw je, maar let wel daar en daar op. Niets zo belangrijk voor een kind als dat je ouders weten wie je bent. Zodat je je nooit onbegrepen voelt.”

TOOSKE: “Het mooie is dat kinderen je daarbij helpen. De kleintjes roepen al de hele dag tegen ons: ‘Kan ik al zelf, kijk eens mama.’ Dan hoef je alleen maar te bevestigen. ‘Goed zo, bijna gelukt, doe maar weer, volgens mij kun je dat al.’ Bij de kleintjes gaat het om het zelf aantrekken van hun schoenen, bij Sem is het alleen naar de patatboer kunnen lopen. Hij moet één drukke straat over. De eerste keer, dat dúúrde maar. Wij waren al 85 keer naar buiten gelopen: is hij nog niet terug? Duizend doden gestorven. Kwam hij eindelijk aan, zei hij: ‘Sorry, het stoplicht was kapot.’ Was hij blijven wachten tot hij een man kon aanspreken: ‘Kunt u mij helpen oversteken?’ We hebben hem de hemel in geprezen.” Het is een pijnpuntje, zegt Tooske, het is ook de reden waarom het gezin Ragas het drukke Amsterdam-Zuid op termijn wil inruilen voor een rustiger omgeving. Een verlangen dat Martijn deelt. Weg van de trams, de onrust, de angst dat een kind per ongeluk toch...

TOOSKE: “Wat je je kinderen wilt bieden is een veilige basis. Het gevoel dat je vrij de wereld kunt gaan ontdekken, omdat je altijd een thuis hebt om op terug te vallen. Mijn ouders hebben dat ook altijd aan ons gegeven. Door dat veilige heb ik me altijd zo vrij gevoeld om mijn vleugels uit te slaan en nieuwe dingen te proberen.”

Zijn jullie weleens onzeker?

MARTIJN: “Laatst was ik samen met Michelle in de H&M in de Kalverstraat. Ik was één en al onzekerheid, mijn hemel, wat moest ik kopen, wat stond goed bij elkaar? Michelle, ze is zes, voelde dat dus aan mij. Want zodra we binnen waren, schoot ze weg, die winkel in. Ik was totaal in paniek, waar was ze? Kwam ze terug, bleek ze alles al te hebben gescand, ze wist het precies: die setjes, kom maar papa, ik laat het je zien. Het paste perfect bij elkaar. Ik was zó trots. En ik heb het gekocht. Natuurlijk.”

TOOSKE (PLAGERIG): “Ja, vaders en dochters, hè. Dat blijft iets bijzonders. Gelukkig kunnen mama’s er ook wat van, hoor. Ik ben misschien wel heel duidelijk en heel consequent, maar heus niet altijd. Als mijn dochter echt die roze petticoat wil, dan krijgt ze die. En als ze heel graag die K3-koekjes uit de supermarkt wil, dan nemen we die. Maar als ze maar blijven doorvragen en steeds maar weer komen van: nóg een koekje, nóg een koekje, is het: nee. En zelf de koelkast opentrekken? Nee. En moet ik nu al naar bed? Ja.”

MARTIJN: “Oh, ik ben best streng, hoor. Maar vaak leer ik dan meer over mezelf dan over de kinderen. Bickel gaat weleens pas om elf uur slapen. Ben ik heel boos op hem. Maar ik moet dan accepteren dat het mijn fout is. Ik moet hém dat overzicht geven: over vijf minuten zijn je tanden gepoetst en is je pyjama aan. Over tien minuten gaat het licht uit. En dat doe →

ik niet. Zodat hij geen benul van tijd en planning heeft.” Hij wrijft met beide handen in zijn gezicht. “We hadden het net over dat eten, nou soms, echt waar, kook ik dus voor ieder kind iets anders. Puur om van het gezeur af te zijn. Dat gaat natuurlijk helemaal verkeerd de volgende dag, want dan willen ze dat wéér.”

TOOSKE: “Oh? Wat een goed idee. Dat ga ik ook eens doen. Van mij verwachten ze dat helemaal niet, dat lijkt me hartstikke leuk.”

MARTIJN: “Ja, want voordat in dit interview het contrast tussen ons te dik wordt aangezet: ik hou ook van regelmaat. Woensdag gehaktdag. Aan dat soort vastigheden heb ik een enorm behoefte. Het lukt me alleen niet. Ik ben een type dat nogal heen en weer gaat. Ook qua emoties.”

TOOSKE: “Ja, en ik ben gestructureerd, uitgebalanceerd, niet saai, maar... ik ben gewoon zo.”

MARTIJN: “Laatst zei iemand tegen mij: bij jou is het altijd wit of zwart, heb jij weleens van grijs gehoord, zou het niet veel beter zijn daar eens voor te gaan? Ja. Vast wel. Maar ik ben niet zo...”

En hoe zit dat bij Bastiaan?

TOOSKE: “Bastiaan is een geweldige vader, de beste die ik me voor mijn kinderen kan wensen. Een echte knuffel-, stoei-, naar buiten-, in de tuin werk- en naar het museumvader. Het enige waar hij zelf nog weleens mee worstelt, is zijn ongeduld. Ik zie hem echt groeien daarin, het gaat steeds beter. Hij kwam erachter dat het niet werkte; dan zat hij 's ochtends lekker zijn krantje te lezen en viel hij ineens uit tegen zijn kinderen, omdat ze hun schoenen nóg niet aan hadden. Ja, hallo, Bas, jij leest de krant...”

MARTIJN: “Ik heb geleerd altijd eerlijk te zijn tegen mijn kinderen. Ik zeg het gewoon tegen ze: ik ben moe. Of: ik ben

chagrijnig. Dan weten ze dat en hoeven ze niet te denken dat het aan hen ligt.”

TOOSKE: “Ik had laatst de hele dag *Huizenjacht* opgenomen, kwam half acht thuis, meteen Bastiaan geholpen met de kleintjes, om acht uur ging ik zelf eten, daarna heb ik Sem voorgelezen en in bed gestopt die toen ineens bedacht dat hij nog drie dingen wilde doen. ‘Lieve Sem, ik ben al de hele dag bezig, mag ik nu zelf heel even niks doen?’, zei ik. Na een tijdje kwam hij met de nodige humor: ‘Mama, ga jij ook maar even genieten, hoor.’ Dat zijn van die één-tweetjes met je kind waar je eerst verrast en dan dolblij van wordt.”

Wanneer ben je nog meer volmaakt gelukkig als ouder?

TOOSKE: “Toen we afgelopen zomer met de auto naar Frankrijk gingen, met z'n allen. Na twaalf uur reizen met vier kinderen gaven Bas en ik elkaar een high five, zo van: goed gedaan schat. Die wisselwerking. De één had de auto onder gekotst, de ander had de luier vol, maar we hadden het gered. Samen.”

MARTIJN: “Die synchronisatie is een sport op zich. Dat als je stopt bij de pomp ook iedereen moet plassen. En iedereen tegelijk zin in eten heeft. Mooi man. Als je het over gelukzalige momenten hebt: vakanties dus. Ook voor mij. Ergens aankomen en dat iedereen dan zoiets heeft van: helemaal heerlijk. Iedereen zijn eigen kant op, allemaal blij en tevree.”

TOOSKE: “Voor mij schuilt het genieten ook in heel simpel naar ze kijken, zonder dat ze er erg in hebben. Daarvan kan ik volschieten. Fientje is nog geen drie en dan pakt ze een boekje, ze kan natuurlijk nog niet lezen, maar dan begint ze: ‘Op een dahag... plót-se-ling...’. Verzint ze het hele verhaal erbij. Ze beseft dan totaal niet dat ik er ben, dat zijn van die momenten dat ik denk: kijk nou, dat wonder. Sommige dingen wil je gewoon nooit meer loslaten.”

MARTIJN:

‘Ik kook soms voor ieder kind iets anders om van het gezeur af te zijn’

TOOSKE:

‘Oh? Wat een goed idee. Dat ga ik ook eens doen!’

Bekijk het backstage
filmpje van de fotoshoot
van Tooske en Martijn
op flaironline.nl.